

Την άνοιξη του 2000 ο Αντώνης Φωστιέρης μού έδωσε (και με επιπολαιότητα δέχτηκα) μία παραγγελία. Να γράψω ένα πεζό, κατά προτίμηση διήγημα, μια ιστορία, στην οποία κύριο ρόλο θα διαδραμάτιζαν ένα ή και περισσότερα αυτοκίνητα. Θα δημοσιευόταν στο αφιέρωμα της Λέξης "αυτοκίνητο και λογοτεχνία" στο τεύχος του Ιουλίου-Αυγούστου (158), που θα περιελάμβανε κυρίως πεζά κείμενα. Άπειρος και μάλλον ατάλαντος στον πεζό λόγο απέτυχα να ολοκληρώσω εγκαίρως το πόνημά μου. Έτσι, μερικές μέρες πριν από την έκδοση του αφιερωματικού τεύχους πρότεινα, αντί του πεζού, να παραδώσω ένα ποιητικό κείμενο, που μού ήταν πολύ πιο εύκολο να σκαρώσω αμέσως. Ο Αντώνης όχι μόνο παρέβλεψε την ασυνέπιά μου, αλλά και με αντάμειψε με την δημοσίευση του "Test drive" ("Ημίμετρα"). Δεκαεννιά χρόνια μετά, τον ευχαριστώ και δημοσίως. Πείσμα και αυτοταπεινωθείσα φιλοδοξία μου με ώθησαν να "αποτελειώσω" το παραγγελθέν διήγημα, το οποίο μάλιστα η Janine Kaminski μετέφρασε στα γαλλικά και δημοσιεύτηκε στον "Λύχνο" τον Ιανουάριο του 2012, τεύχος 130 (σελ.73-80). Η ίδια είχε ήδη μεταφράσει το "Test drive" και το είχε δημοσιεύσει στο τεύχος του "Λύχνου" 107 (σελ.56-58) τον Απρίλιο του 2006. Για την ιστορία, παραθέτω εδώ πεζό και ποιητικό, πρωτότυπα και γαλλικές μεταφράσεις με την υποσημείωση, ότι είναι τα μοναδικά που έγραψα κατά παραγγελίαν.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΣΗ

Έτοιμος να δρασκελίσω το κατώφλι του ύπνου αλλά εκεί στέκονται τα πρόσωπα της ιστορίας μου και μ' εμποδίζουν. Συμβαίνει όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό. Πώς οι άγιοι που μπαίνουν στα όνειρα των πιστών, ενίοτε και των απίστων, για να τους υποδείξουν πού βρίσκεται η θαμμένη εικόνα τους. Κι αν δεν εισακουσθούν, επιμένουν. Έτσι και τούτοι. Αλλά χειρότερα. Με κρατούν άγρυπνο, κάθονται αμίλητοι και περιμένουν να τους δώσω φωνή. Ιδιαιτέρως ο ένας περιμένει κάτι παραπάνω. Να του δώσω ζωή, που ο ίδιος αφήρεσε, χωρίς να δικαιολογήσει την πράξη του. Ίσως μάλιστα να περιμένει τώρα να του την δικαιολογήσω εγώ !

Ας το επιχειρήσω, αλλά με μια συμφωνία: Αν αυτό, το μόνο που περνάει απ' το χέρι μου, η απλή δηλαδή παράθεση των γνωστών γεγονότων και περιστατικών, μη άξιων καθ' εαυτά καταγραφής, δεν καταφέρει να προκαλέσει τέτοιους [χιαστί] συσχετισμούς, ώστε οι πραγματικές και οι φανταστικές, οι φανερές και οι καθ' υποψία κρυφές, οι ομολογημένες και οι ανομολόγητες πράξεις και παραλείψεις των ηρώων, να αποκαλύψουν τα νήματα που τους συνδέουν και τους ιμάντες που τους κινούν και μεταδίδουν την κίνηση από τον ένα στον άλλο, θα θεωρήσω ότι η αφήγησή μου δεν πήρε μορφή και το περιεχόμενό της θα πάει από εκεί που, ενδεχομένως, ήλθε: στον κάλαθο των απορριμμάτων.

Στην πραγματικότητα, το εν λόγω περιεχόμενο αποτελεί πλέον αρχειακό υλικό φακέλου που ανήκει στον χώρο της επαγγελματικής μου δραστηριότητας. Πρόκειται για υπόθεση που χειρίσθηκα ως δικηγόρος Ασφαλιστικής Εταιρείας στον κλάδο αυτοκινήτων - περί καταβολής αποζημιώσεως λόγω ολοσχερούς καταστροφής αυτοκινήτου συνεπεία κλοπής. Η πράξη της κλοπής έλαβε χώρα την 5 Ιουλίου τ.ε. σε πάρκινγκ της οδού Ομήρου όπου η ιδιοκτήτρια του αυτοκινήτου Έφη Ρικάκη, ασκούμενη δικηγόρος [ετών 23] το παρέδιδε κάθε πρωί στις οκτώ, και διαπιστώθηκε από τον ιδιοκτήτη του πάρκινγκ Γιώργο Καλαποδάκη, στις 3 το μεσημέρι, μία περίπου ώρα πριν από την συνήθη παραλαβή του. Ο Καλαποδάκης ειδοποίησε τηλεφωνικώς την Ρικάκη και της ανακοίνωσε ταυτοχρόνως το όνομα του δράστη: Κωνσταντίνος Φρουζάκης, φοιτητής Νομικής, επί πτυχίω [ετών 24], υπάλληλός του. Ο παρκαδόρος αυτοπροσώπως!

Στις τέσσερις είχε γίνει γνωστή και η τύχη του. Όπως προέκυπτε από τα διαθέσιμα στην Τροχαία στοιχεία, ο Φρουζάκης κινούμενος με ιλιγγιώδη ταχύτητα στην παραλιακή λεωφόρο Αθηνών - Σουνίου, στο ύψος της Αναβύσσου, στην θέση Θυμάρι, επεχείρησε, παρά πάσα λογική, προσπέραση από δεξιά, πάνω σε στροφή και φυσικά έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου, το οποίο δεν συγκρατήθηκε από τα προστατευτικά κολωνάκια και τσακίστηκε στα βράχια. Το αυτοκίνητο δεν έφθασε μέχρι τη θάλασσα. Το σώμα του άτυχου Φρουζάκη βρέθηκε στο νερό, όμως εκείνος είχε βρει ήδη στις πέτρες ακαριαίο θάνατο.

Η κατάληξη του δράστη άφηνε αναπάντητα τα ευλόγως εγερθέντα ερωτηματικά αυτής της περιέργης υποθέσεως. Μεταξύ άλλων και το εξ επαγγελματικής διαστροφής δικό μου: επρόκειτο για κλοπή (αμιγή) αυτοκινήτου ή κλοπή χρήσεως (του);

Η απάντησή του ουδεμία, φυσικά, έχει σημασία, αφού το ποινικό μέρος της υποθέσεως ουδέποτε άνοιξε και το αστικό έκλεισε ευνοϊκά για την πελάτισσα μας. Η οποία πήρε την αποζημίωση της, κατά τι υπολειπόμενη της αξίας του αυτοκινήτου της και αμέσως το αντικατέστησε. Ο πραγματογνώμων είχε αρχικά τις επιφυλάξεις του, για να μην πω αντιρρήσεις. Θεωρούσε ότι το τρακαρισμένο αυτοκίνητο μπορούσε να επισκευασθεί. Φυσικά, η Ρικάκη επικαλέστηκε την καθαρή μείωση της αξίας του και σε αυτό συνηγόρησα κι εγώ. Κατά κάποιο τρόπο την βοήθησα. Από περιέργεια όμως πήγα στο συνεργείο, όπου είχε μεταφερθεί το αυτοκίνητο της. Ο πραγματογνώμων είχε δίκιο.

Το αμάξι, παρόλα τα χτυπήματα, ήταν αναγνωρίσιμο, όπως, δε, με διαβεβαίωσε ο μηχανικός, δεν είχε υποστεί σοβαρές μηχανικές βλάβες. Επρόκειτο για ένα μικρομεσαίο γαλλικό μοντέλο, τίποτε το ιδιαίτερο. Εκτός από το ότι ήταν *cabrio*. Η ιδιότητά του αυτή φαίνεται να στάθηκε μοιραία για τον δράστη. Που χωρίς ζώνη και με ανοικτή κουκούλα -αυτός την είχε ανοίξει- εκτινάχθηκε πρώτα προς τον ουρανό (όπως ήταν άραγε η επιθυμία του; Τι ιδέα!) γρήγορα όμως υπακούοντας στην βαρύτητα του γήινου ρεαλισμού προσγειώθηκε ανώμαλα και όχι μόνο σφράγισε το στόμα του ουσιωδέστερου μάρτυρα, του εαυτού του, αλλά διευκόλυνε, όπως υποψιάζομαι, κι έναν τουλάχιστον, άλλο μάρτυρα του δράματός του, να κρατήσει το δικό του κλειστό.

Πλησίασα και άρχισα να περιεργάζομαι το αυτοκίνητο, κυκλικά. Μπα, η ιδέα μου

θα ήταν! Η μάσκα, με τις λεπτές παράλληλες ράβδους που έσβηναν στις ελαφρές, προς τα κάτω, καμπύλες των άκρων της σχάρας, απέπνεε ελάχιστη μελαγχολία, ίδια η φυσιολογία της οδηγού.

Την έχω μπροστά μου, όπως πρωτομπήκε στο γραφείο μου: λίγο συνοφρυωμένη, με σφιγμένα χείλη, τόσο που ο χυμός τους είχε χυθεί και διαποτίσει ολόκληρο το πρόσωπό της, με βλεφαρίδες που πρόδιδαν ακόμη περισσότερο την νευρική της. Κάθε πετάρισμά τους απελευθέρωνε και άφηνε να αιωρούνται, απειροελάχιστα κλάσματα δευτερολέπτου, παραλληλόγραμμα εναλλασσόμενα πλάνα των διαφορετικών της μορφών. Γιατί η διάθεσή της μεταβαλλόταν συνεχώς. Έτσι διαδέχθηκε την οργή της για τον δράστη, η λύπη της για το θύμα. Τον φόβο της για τον θάνατο, που κάθισε στην θέση του συνοδηγού στο αυτοκίνητό της, η αγωνία για την τύχη της αποζημίωσής της. Την αγανάκτηση για το ότι ούτε εγώ φαινόμουν διατεθειμένος αμαχητί να συμμεριστώ τις απόψεις της, ο ζυγισμένος, με αντίβαρο την ευγένεια, φιλικός και οικείος τόνος της, μόλις άρχισα την τακτική μου υποχώρηση. Κάτι που εκείνη ασφαλώς εξέλαβε ως ενδοτικότητα στην αναμφισβήτητη γοητεία της, ενώ εγώ την οργάνωνα συνειδητά, υφαίνοντας τον δικό μου ιστό. Παρόλο που διέβλεψα αμέσως ποιος, αργά ή γρήγορα, θα έπαιζε τον ρόλο της αράχνης.

Ανάμεσα σ' αυτές, διάφορες άλλες, άκαιρες και εν πολλοίς ασυνάρτητες σκέψεις άφηναν λάμπεις διάττοντος αστέρα στο μυαλό μου, πριν εξαφανιστούν στο έρεβός του.

Όπως π.χ. ότι θα μου ήταν αδύνατο να δουλεύω σε πάρκινγκ. Μετρώντας στο τέλος της βάρδιας χιλιόμετρα αυτοκίνησης χωρίς μετακίνηση. Συμπληρώνοντας παζλ χωρίς την εικόνα του. Εναρμονίζοντας ατάκτως εριμμένες ψηφίδες, τυχαία κομμένα λαμαρινένια κομμάτια ζωής άλλων. Εξασφαλίζοντας τα προς το ζην υποβαλλόμενος σ' ένα τόσο απροκάλυπτο τεστ κοπώσεως. Γιατί είμαι οδηγός· όχι μηχανικός. Θεατής· όχι παίκτης. Δικηγόρος· όχι γιατρός. Άρρωστος· όχι ασθενής. [Μήπως όλα αυτά υπήρξε και ο Φρουζάκης; Κυρίως όχι ασθενής· Θέλω να πω: μήπως αυτό ακριβώς επεδίωξε να αποφύγει - προκαλώντας το αναπόφευκτο;].

Ποιος ξέρει τι ανάγκες αντιμετώπιζε ο ήρωάς μου. Ένα παιδί [έτσι τον θεωρούσα από το δυσθεώρητο πλέον ύψος της δικής μου ηλικίας, που όμως δεν τολμώ να κατα-

τάξω πέραν της αντρικής] από φοιτητής, παρκαδόρος! Και καλά να του άρεσαν τα αυτοκίνητα. Οπότε θα κατέπνιγε την ανία του, στις ώρες μεν της αιχμής, στο άγχος να τα οδηγεί και να τα προσέχει, στις χαλάρωσης δε, που σίγουρα μεσολαβούσαν, όταν οι πελάτες του τα εγκατέλειπαν, στην ευχαρίστηση, προσέχοντας τα να τα οδηγεί με την φαντασία του, ελεύθερα, έξω στον ανοικτό δρόμο, μην αδικώντας κανένα, και μια 520 και ένα οικογενειακό πολυμορφικό πόλης. Σαν γκόμενες, μην απορρίπτοντας καμμιά. Κάθε μια, με τον σκοπό και την χάρη της. Άραγε, εκτός από μηχανικός, που οι σπουδές του το απέκλειαν, τι θα προτιμούσε να οδηγεί ως επαγγελματίας; Φόρμουλα ή φορτηγό; Όσο για μένα, δεν τίθεται θέμα, φαίνεται δεν έγινα τυχαία δικηγόρος, διότι άνθρωπος πόλης, θα ήμουν και ως οδηγός: ταξιτζής. Υπηρέτης ελευθερίας. Το τέλειο άλλοθι για τις παρατηρήσεις μου. Για την ζωή, που μου λείπει.

Η φαντασία μου γι' αυτή την άλλη ζωή είναι αχαλίνωτη. Τι ηδονές είδα εν ριπή οφθαλμού με το μάτι προσηλωμένο στο λαβωμένο αυτοκίνητο της Ρικάκη! Αν η εξαιρετικά νοσηρή και φιλήδονη περιέργειά μου δεν νοθευόταν με τον εκλυόμενο από την συντηρητική μου φύση σεβασμό, σ' έναν συνάνθρωπο που μάλλον με ξεπέρασε σε υπερβολή, αφού κατέληξε νεκρός, θα μπορούσα να περιγράψω, χωρίς ντροπή τις λεπτομέρειες της σχέσης του, που ανέπτυξε μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο με την Ρικάκη. Με την ίδια, όσο οδηγούσε εκείνη, αλλά ερήμην της, όταν εκείνη, αφού εξαφανίστηκε ένα διάστημα, επανεμφανίσθηκε, στο πάρκινγκ όπου εκείνος στο μεταξύ, εν αγνοία της, είχε πιάσει δουλειά και του παρέδωσε να οδηγήσει αντ' αυτής το αυτοκίνητο, έστω μόνο και μόνο για να το παρκάρει!

Τότε η σχέση άρχισε να αναπτύσσεται ανεξέλεγκτα. Ο Φρουζάκης, και το παραμικρό δευτερόλεπτο που εξοικονομούσε, το ξόδευε μόνο στο παρκαρισμένο αυτοκίνητο της Ρικάκη. Σχετιζόταν μαζί του πλέον. Η πρόκληση ήταν αμοιβαία. Αυτός το έψαχνε και το μύριζε. Το ανέκρινε και το βίαζε. Αυτό υπέμενε, ατάραχο. Ακόμα κι όταν μιλούσε, στο ρελαντί, δεν ομολογούσε τίποτα, κανένα από τα μυστικά του. Και τότε το έφερε βίαια, σε αντιπαράσταση με τον δρόμο.

Όταν αυτό συνέβη, είτε το φορτίο της σχέσης μετακινήθηκε απότομα και το όχημα ανετράπη, είτε η σχέση είχε τόσο διασταλεί που εξερράγη. Από μια άποψη, η τελευταία πράξη του δράματος ήταν πράξη τρομοκρατί-

ας. Με ηθικό αυτουργό τα αισθήματα του δράστη και όργανο το θύμα. Ξεκάθαρα πράγματα.

Αυτό που δεν τολμούσα ακόμη να ξεκαθαρίσω ήταν το σε τι οφειλόταν η δική μου αμφιθυμία. Από τη μία η ικανοποίηση ότι είχα στήσει, έστω και δι' εικασιών το σκηνικό του μυστηρίου, όπου με αποδείξεις, που δεν θα ήταν δύσκολο να συγκεντρώσω, θα απεκάλυπτα γρήγορα τη λύση του, από την άλλη, αν όχι η απροθυμία μου, σίγουρα ή χαλαρή, άτονη και εν τέλει ανόρεχτη ερευνά μου. Η επίσημη προς εαυτόν δικαιολογία: προς τι; Η αιτία πρέπει να ανιχνευθεί στις παρυφές της ζήλιας.

Υπό τα αδιάκριτα -όπως τα ένιωθα- βλέμματα των τεχνικών ολοκλήρωσα την περιστροφή μου περί το αυτοκίνητο. Εξωτερικά, δύο πράγματα ακόμα, τράβηξαν την προσοχή μου. Οι λάμπες των μπροστινών προβολέων, ενώ τα φανάρια είχαν θρυμματιστεί, ήσαν ανέπαφες· δύο φορές μάλιστα αναβόσβησαν προειδοποιητικά, πράγμα παράλογο, αφού και να ήταν σε λειτουργία το ηλεκτρικό σύστημα, ουδείς βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητο. Προφανώς ήσαν αντανακλάσεις του ήλιου, του οποίου ελάχιστες πρωινές ακτίδες εισορμούσαν από ρωγμές του προσανατολισμένου δυτικά υποστεγού του συνεργείου και πολλαπλασιάζονταν από τα σπασμένα γυαλιά. Εξακολουθώ να αρνούμαι πως είμαι προληπτικός αλλά προς στιγμήν μου φάνηκε δυσοίωνη αυτή η δήθεν προειδοποίηση. Το δεύτερο πράγμα που με απασχόλησε, ήταν άσχετο και ασύνδετο με τις υπόλοιπες ανήσυχες σκέψεις μου, ο ορθολογικός μου όμως χαρακτήρας ενήργησε κατευναστικά και με επανέφερε στον τύπο ανθρώπου, που πιστεύω πως είμαι. Παρατηρούσα τα πίσω φανάρια. Ανεστραμμένοι κόλουροι κώνοι. Βαλμένοι φαίνεται έτσι, με κριτήριο όχι μόνο το φωτοριστικό καπρίτσιο του σχεδιαστή αλλά και την σκοπιμότητα, η πλατειά πλευρά να ευθυγραμμίζεται με τα στραβά των απανταχού κυκλοφορούντων νεοελλήνων οδηγών που τηρούν τέτοιες αποστάσεις, ώστε τα φρένα των εχόντων σώας τας φρένας προπορευόμενων να κοκκινίζουν μόνο και μόνον από το κακό τους.

Στο εσωτερικό του αυτοκινήτου δεν μπορούσα να μπω. Και οι δύο του πόρτες ήταν σφηνωμένες. Όμως ανοιχτό, όπως ήταν από πάνω, πλησίασα με κάποια ενοχή, σαν άταχτο παιδί, που μόλις είχε τσαλαπατήσει το παιχνιδάκι του και έχωσα το κεφάλι μου μέσα. Μου έκανε εντύπωση το λευκό καντράν· το αυτοκίνητο δεν ήταν G.T. Μι-

κρό, ευέλικτο τιμόνι, ανέγγιχτο. Άγγιζα την δερμάτινη επένδυσή του. Φούχτωσα τον μοχλό ταχυτήτων. Έφερα ασυναίσθητα τα δάχτυλα στην μύτη μου. Ούτε τα καμμένα λάδια ούτε η χυμένη βενζίνη ούτε το ξένο δέρμα, ποίου ζώου δεν ξέρω είχε θυσιαστεί, ήσαν αρκετά για να εμποδίσουν την μυρωδιά της.

Μπήκα γρήγορα, γρήγορα στο δικό μου αμάξι και απομακρύνθηκα.

Στο γραφείο δεν μπορούσα να αποφύγω τον εαυτό μου. Πήρα τον φάκελο και τον άνοιξα. Ολιγόλογες μαρτυρικές καταθέσεις κι ένα σχεδιάγραμμα της Τροχαίας. Τις ξαναδιάβασα με την τυχαία σειρά που ήσαν βαλμένες στον φάκελο.

Ο Καλαποδάκης κατέθετε πότε προσέλαβε τον Φρουζάκη - τρεις μήνες πριν - πως ουδέποτε είχε δώσει λαβή για οιοσδήποτε, σχετικές με την δουλειά του ή μη, παρατηρήσεις, ότι, απ' όσο ήξερε οι γονείς του ζούσαν χωρισμένοι, ο ίδιος δε, μοναχογιός, έμενε σε μια νοικιασμένη γκαρσονιέρα στην Κυψέλη και προετοιμαζόταν για το πτυχίο. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι του ήλθε.

Ένας οδηγός προπορευόμενου αυτοκινήτου, ότι δε πρόλαβε καν να τρομάξει [και πανικοβλήθηκε εκ των υστέρων] βλέποντας στον καθρέπτη του το αυτοκίνητο του Φρουζάκη να έρχεται καταπάνω του, να μην φρενάρει και να επιχειρεί ελιγμό απελπισίας ή τρέλας, την τελευταία στιγμή, για να προσπεράσει από δεξιά. Ή έτσι του φάνηκε. [Δεν ξέρω αν του πέρασε απ' το μυαλό ότι ο Φρουζάκης δεν σκόπευε να προσπεράσει εκείνον αλλά τον ίδιο του τον εαυτό. Πάντως δεν το κατέθεσε].

Η Ρικάκη έλεγε πότε έφερνε, πότε έπαιρνε το αυτοκίνητο της. Πρόσθεσε μόνον μια λεπτομέρεια για την τελευταία, μοιραία ημέρα ότι το αυτοκίνητο της θα παρελάμβανε όχι η ίδια αλλά ο αρραβωνιαστικός της. Είχε ειδοποιήσει σχετικά τον παρκαδόρο. Όμως, με τις εξελίξεις, ο αρραβωνιαστικός της δεν εμφανίστηκε ποτέ.

Έκλεισα τον φάκελο και τον έβαλα στο αρχείο. Για άτομο, πού οι περιορισμένες επαγγελματικές φιλοδοξίες μάλλον υπεραξιολογούνται από τις τετρακόσιες χιλιάδες μηνιαίου μισθού, ήταν η ενδεδειγμένη ενέργεια. Για άνθρωπο με μετριοπαθή φιλοτομαρισμό, αναμενόμενη και λογική.

Φυσιολογική ήταν και η εξαφάνιση της Ρικάκη. Όχι των φαντασιώσεων μου.

Πριν την ξαναδώ μπροστά μου, έναν χρόνο αργότερα, ασχολήθηκα πάλι με ένα καινούργιο αίτημά της. Τι άλλο· αποζημίωση λόγω ολοσχερούς καταστροφής αυτοκι-

νήτου. Του καινούργιου της - τρόπος του λέγειν μετά από έναν χρόνο. Αυτή τη φορά το παρκάρισε ο επί του χάρτου [της καταθέσεώς της] εμφανισθείς αρραβωνιαστικός, ονόματι Στέλιος Ρηνάκης, δικηγόρος, ετών 31, νυν μακαρίτης. Σε κολώνα επί της Κηφισίας, εν αντιθέσει προς την παράδοση και τον νυχτερινό θρύλο της περιοχής, μέρα μεσημέρι. Οδηγούσε μόνος. Από την νέα υπόθεση έλειπε το στοιχείο της κλοπής. Όχι όμως εκείνο, της χρήσεως.

Αυτή τη φορά δεν πήγα στο συνεργείο. Όπως έμαθα, αυτό το αμάξι δεν ήταν cabrio. Όμως είχε καταντήσει άχρηστο. Και δεν έσωσε ούτε τον χρήστη.

Στο μεταξύ είχα αλλάξει κι εγώ αυτοκίνητο. Αντικατέστησα το μικρομεσαίο οικογενειακό, που είχα διαλέξει προ δεκαετίας, όχι τόσο εν όψει δημιουργίας οικογένειας αλλά με τα κριτήρια του μικρομεσαίου τότε χαρακτήρα μου, με cabrio. Που προτίμησα τώρα όχι τόσο λόγω της επαναποκτηθείσης μοναχικής ελευθερίας μου μετά από ατυχήσαντα γάμο μου αλλά με τα υπαρξιακά κριτήρια της μεγαλομεσαίας ηλικίας μου. Έτσι πορεύτηκα πάντα: αταίριαστος με τους συνομηλικούς μου.

Μέχρι την ημέρα που επανεμφανίσθηκε στο γραφείο μου η Ρικάκη, χαιρόμουν ανέμελα το νέο μου απόκτημα, παρόλη την ενόχληση που ένιωθα πότε πότε από την ανολοκλήρωτη παρουσία του στην ζωή μου. Αισθανόμουν ανάλαφρος παρόλο το βάρος του ανεξόφλητου ακόμη δανείου μου. Ακόμα και την ημέρα αυτή, όταν της πρότεινα να την πετάξω στο σπίτι της, αφού είχε μείνει πάλι χωρίς αυτοκίνητο, δεν έβαλα τίποτα κακό στο μυαλό μου.

Θα ήταν ψέμα να πω ότι η Ρικάκη που επανήλθε δριμύτερη, με το μοναδικό πειστήριο των εικασιών μου, που βρήκα και πήρα πριν από ένα χρόνο, μέσα από το κλεμμένο της αυτοκίνητο, δεν με κατατάραξε. Ταυτόχρονα όμως, η παρουσία της δεν με εμπόδισε να συσχετίσω σωστά. Ο νέος θάνατος, θέλω να πω η ενός έτους διαφορά από τον προηγούμενο, λες και το συμβάν τού θανάτου, παράγει, όπως η γέννηση, για την ζωή, ηλικία (εξ ου και η κατ' αναλογία προς τα γενέθλια εορτή των μνημοσυνών), ο νεαρός, λοιπόν, πεθαμένος δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητος, κρυμμένος στην τυχαία, έστω συγκυρία τού δυστυχήματος.

Ή στην αθωότητα της Ρικάκη. Το ότι εγώ έκλεισα πάλι τα μάτια μου, οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ατολμία μου, το έχω ξαναπει. Πρόκειται κατ' ουσίαν για αίσθημα

αυτοσυντήρησης: μου έχει στερήσει απολαύσεις, μ' έχει ωστόσο απαλλάξει και από τύψεις.

Ευτυχώς, πάντως, που και με ανοιχτά μάτια στερούμαι παρατηρητικότητας. Μου φθάνει και μου περισσεύει ότι ερεθίζομαι από τις εμμονές μου. Π.χ. τις ακάλυπτες λεπτομέρειες του κορμιού της Ρικάκη. Φυσικά, με βολεύει να την κοιτάζω από πίσω και λίγο πλαγίως. Δεν με πειράζει που το ξέρει. Αρκεί να μην μου αντιπαρατίθεται. Η αθέατη πλευρά της μπορεί να συμπληρωθεί και από την μνήμη άλλων γυναικών. Δεν ξέρω αν είναι τολμηρό να συγκρίνω αυτή την ιδιομορφία μου με την οδήγησή μου. Έχοντας παιδικές μνήμες τραίνων, νιώθω σαν μηχανοδηγός στο Ι.Χ. μου. Μετά γίνομαι νταλικέρης. Αράζω για ύπνο στην Αγορά, πληρώνω και παίρνω στην καμπίνα μου μια μικρή Σλάββα. Όταν τελειώνουμε, την ξαπλώνω μπρούμυτα και πάνω από την πλάτη της ανακαλώ την Ρικάκη. Άσπρος λαιμός, ελεύθερος από τα πλούσια αλλά κοντά και μαύρα μαλλιά. Κατάλευκοι μηροί, όσο τους επιτρέπει η φούστα, που πάντα φοράει, να προβάλουν, πάντα παρατηρώ την κοκκινίλα που τους διατρέχει, μόλις σηκώνεται από το κάθισμα της, πολύ εντονότερη αν είναι δερμάτινο, όπως του αυτοκινήτου της, πηγαίνει ανάποδα σαν άμπωτη, αντίθετα στην σάρκα της που κατεβαίνει και σχηματίζει δύο ρουφήχτρες πάνω από τα γόνατά της, μετά πλημμυρίζει τις γάμπες της σαν τα παράκτια κύματα, που ακόμη και στον πιο ήμερο παφλασμό τους φέρουν τον αχό του πελάγους, έτσι αφήνει τα μηνύματα τού φύλου της στα φροντισμένα ακροδάχτυλα των ποδιών της. Δεν είναι προκλητική. Αλλά τα νύχια της μέσα στα πέδιλα της φλέγονται. Δάδες μακριές, που πυρπολούν από ασφαλή απόσταση, είναι και εκείνη των χειρών.

Η χειραψία της αφήνει στα χέρια μου τα διαπιστευτήριά της. Τώρα είμαστε αντικρουστά. Φευγαλέα κοιτάζω τα στήθη της - ο τورναδόρος έβαλε κι εκεί λίγη παραπάνω ύλη. Στρογγυλά και ροδαλά σαν φίνα μαλακά μαξιλαράκια που όμως σε κάνουν να χάνεις τον ύπνο σου. Με κοιτάζει κι εκείνη και με απόλυτη κυριαρχημένη φωνή -όχι όπως την πρώτη φορά- με ρωτά για την τύχη τής καινούργιας αποζημίωσής της. Παρότι δεν τραυλίζω, χάνω τον προσανατολισμό μου. Σκέπτομαι πως δεν θα βρω ποτέ τις πηγές των αρωμάτων της.

Η συνθηκολόγηση δεν συνεπιφέρει κατ' ανάγκην όλες τις συνέπειες της ήττας. Πέ-

ραν της ειρήνης που εξασφαλίζει διατηρεί μέσα στην πικρία της την ικανοποίηση, ότι αναγνωρίζοντας τα όρια του εαυτού σου, δεν γελοιοποιείσαι ξεπερνώντας τα, στα μάτια του αντιπάλου. Στην μεγαθυμία του εναπόκειται να μην διαρρεύσει ότι και από την πλευρά του έγινε κάποια αμοιβαία υποχώρηση έτσι ώστε η παραίτησή σου από καταστροφικές διεκδικήσεις να εμφανισθεί ως συμβιβασμός.

Όλα αυτά νόμιζα πως τα είχα δώσει να τα καταλάβουν τόσο η Ρικάκη, την ημέρα που την πήγα στο σπίτι της με το αυτοκίνητό μου, όσο και ο εαυτός μου.

Όμως το επόμενο πρωί υπέστην επίθεση. Στο πρώτο κόκκινο φανάρι είχα φέρει το αριστερό χέρι στην μύτη μου. Πίσω, μπροστά μου, πλάι μου με μιμούνταν σχεδόν όλοι οι οδηγοί. Ακούμπησε το δεξί χέρι της στο δικό μου, που χαϊδεύονταν με τον μοχλό ταχυτήτων. Ήταν καυτό και ρευστό, η παλάμη της περιχύθηκε πάνω στην γροθιά μου και πήρε το σχήμα της. Μου έβαλε πρώτη. Το βάρος νικήθηκε και με το μουγκρητό της δεύτερης άρχισε η οριζόντια απογείωση. Χώθηκα βαθύτερα στο χέρι της. Μπήκαμε κι οι δύο στην εσοχή της τρίτης και το αυτοκίνητο έφθασε τις πέντε χιλιάδες στροφές κι αμέσως σε οργασμό. Η τέταρτη το ηρέμησε κάπως αλλά αυτό απεδείχθη εξαιρετικά επικίνδυνο. Ο φαλλός που μας είχε ενώσει είχε αφηθεί στην αυτοκίνησή του, που παρέκαμπτε αθόρυβα την πέμπτη και τελευταία ταχύτητα. Είχε έρθει η σειρά της ανύπαρκτης αλλά η υπαρκτή έκτη μου αίσθηση σήμανε συναγερμό ακριβώς στο χείλος του γκρεμού. Διόρθωσα ελάχιστα το υδραυλικό μου τιμόνι -τι εφεύρεση!- και δεν χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω τα φρένα παρά μόνο για να σταματήσω, λίγο πιο κάτω. Βγήκα να αναπνεύσω και διεπίστωσα ότι βρισκόμουν στην παραλιακή λεωφόρο, Αθηνών - Σουνίου, στο ύψος της Αναβύσσου, στην τοποθεσία Θυμάρι.

Η Ρικάκη είχε βέβαια εξαφανισθεί. Ήξερα πως θα την ξανάβλεπα μετά από τρεις μήνες, όταν θα εμφανιζόταν στο γραφείο μου να πάρει την καινούργια της επιταγή.

Αναστέναξα, Αχ Έφη!, Έφη! Ούτε πριν από έναν χρόνο μου είχες αφήσει, με την μυρωδιά σου, καμιά αμφιβολία. Αλλά τώρα με βασανίζεις και με την βεβαιότητα της αφής.

Μπήκα στο αυτοκίνητο και με αναστροφή πήρα τον σωστό δρόμο. Όμως σήμερα δεν θα πήγαινα στο γραφείο.

Άνοιξα την κουκούλα. Η Έφη ήταν κιόλας πεταλούδα. Επί του παρόντος δεν ετίθετο

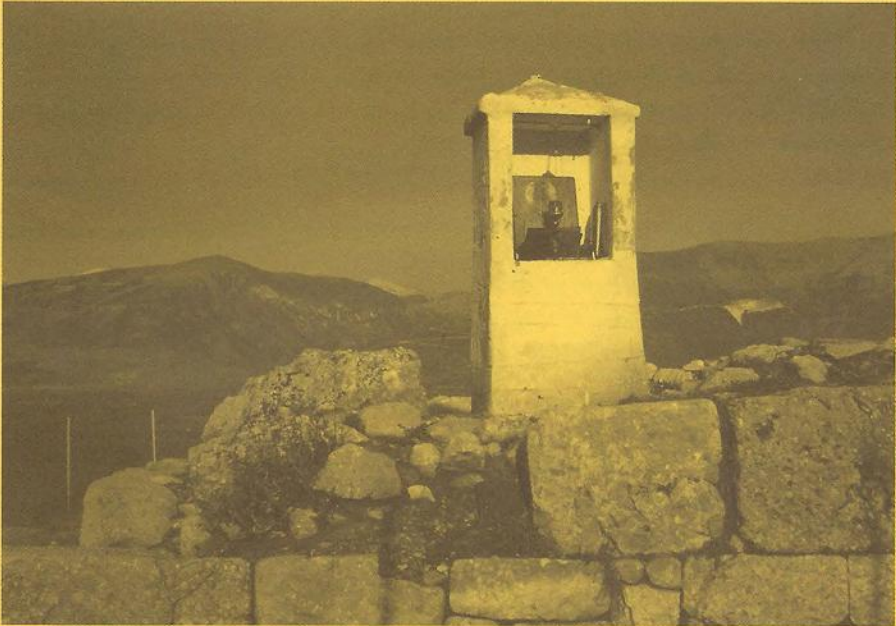
θέμα να πετάξω μαζί της. Φυσικά ούτε το τολμώ. Κυρίως δεν τολμώ να πετάξω το βάρος μου. Το βάρος μου είναι το παρελθόν μου. Σ' αυτό ανήκουν κι οι ιστορίες μου, ας είναι και για τα σκουπίδια.

Εξάλλου, και το μέλλον μου, προς το οποίο, με ή χωρίς αυτοκίνητο, αυτοκινούμαι, ανήκει σ' εκείνην και στην σκουληκίσια της καταγωγή.

CONNAISSANCE HELLÉNIQUE

REVUE DE CULTURE GRECQUE

En Macédoine, sanctuaire chrétien construit sur les ruines d'un temple
dédié à Dionysos.

Cliché A. Papamanoli-Guest.

De Th. ZAPHIRIOU, nous connaissions déjà les six recueils de poèmes ; ici, il nous offre la primeur de ses talents de narrateur avec cette petite nouvelle encore inédite. Sa poésie plonge au cœur de la grande ville, Athènes en l'occurrence, dans tous ses aspects dont l'un revient comme un leitmotiv : l'automobile (p. ex. « Test drive » [*Demi-mesures*], « Sortie de parking » [*Pour une rime*], etc.). Ici, elle est véritablement « l'objet du désir », le sujet de ce thriller érotique à l'atmosphère trouble...

Théodore ZAPHIRIOU

Autokinésie

Prêt à enjamber le seuil du sommeil, les personnages de mon histoire me barrent le passage. Ces derniers temps cela arrive de plus en plus souvent. Comme les saints qui s'introduisent dans les rêves des croyants, parfois même des incroyants, pour leur indiquer où se trouve enterrée leur icône. Et si on ne les écoute pas, ils persistent. Mes personnages sont pareils. Mais pires. Ils me tiennent éveillé, restent muets et attendent que je leur donne une voix. L'un d'eux en particulier attend quelque chose de plus. Que je lui donne la vie, qu'il s'est ôtée, sans justifier son acte. Peut-être attend-il même que ce soit moi qui le justifie !

Essayons, mais à une condition : si seul ce qui est en mon pouvoir, c'est-à-dire le simple rapprochement de faits et de circonstances connus, ne méritant pas en soi d'être consignés, ne réussit pas à créer des rapports croisés, de sorte que les actes et les omissions réels et imaginaires, clairs et présumés secrets, avoués et inavoués, des héros, révèlent les fils qui les unissent et les leviers qui les meuvent et transmettent le mouvement de l'un à l'autre, alors je considérerai que mon récit n'a pas pris forme et son contenu ira là d'où il est venu : dans la corbeille à papier.

En réalité, le contenu en question constitue les archives d'un dossier qui appartient au domaine de mon activité professionnelle. Il s'agit d'une affaire que j'ai traitée en tant qu'avocat d'une compagnie d'assurances automobiles – au sujet d'un versement de dommages et intérêts pour destruction totale d'une automobile suite à un vol. Le vol eut lieu le 5 juillet de l'année en cours dans un parking de la rue Homère où la propriétaire de l'auto, Efi Rikaki, avocate stagiaire [23 ans] la déposait chaque matin à huit heures, et fut constaté par le propriétaire du parking, Georges Kalapodakis, à trois heures de l'après-midi, une heure environ avant qu'on la rende comme d'habitude à sa

propriétaire. Kalapodakis informa par téléphone Mme Rikaki et lui communiqua en même temps le nom du coupable : Constantin Frouzakis, étudiant en dernière année de droit [24 ans], son employé. Le préposé au stationnement des voitures* lui-même, en personne !

À quatre heures on avait aussi appris le sort de ce dernier. D'après ce qui ressortait des éléments disponibles à la police de la route, Frouzakis, qui se déplaçait à une vitesse vertigineuse sur l'avenue du bord de mer Athènes-Sounion, entreprit, contre toute logique, à la hauteur d'Anavyssos, au lieu-dit Thymari, de doubler à droite, dans un virage, et naturellement perdit le contrôle de la voiture, laquelle ne fut pas retenue par la rambarde de protection et s'écrasa sur les rochers. L'auto n'arriva pas jusqu'à la mer. Le corps du malheureux Frouzakis fut retrouvé dans l'eau, mais il était déjà mort sur le coup sur les pierres.

Le décès du coupable laissa sans réponse les questions logiquement soulevées par cette curieuse affaire. Entre autres, par déformation professionnelle, la mienne : s'agissait-il d'un simple vol de voiture ou d'un vol pour utilisation ?

La réponse, naturellement, n'a aucune importance, puisque le volet pénal de l'affaire ne fut jamais ouvert et que le civil se conclut en faveur de notre cliente. Laquelle reçut ses dommages et intérêts, quelque peu inférieurs à la valeur de sa voiture, et aussitôt remplaça celle-ci. Au début l'expert faisait des réserves, pour ne pas dire des objections. Il considérait que l'automobile accidentée pouvait être réparée. Naturellement Mme Rikaki invoqua la nette diminution de sa valeur et moi aussi je plaidai dans ce sens. D'une certaine façon je l'aidai. Par curiosité cependant, je me rendis à l'atelier où l'on avait transporté sa voiture. L'expert avait raison.

La voiture, malgré les chocs, était reconnaissable, et comme me l'assura le mécanicien, elle n'avait pas subi d'importants dommages mécaniques. Il s'agissait d'un modèle moyen français, rien de particulier. Sauf que c'était un cabriolet. Cette particularité semble avoir été fatale au coupable. Qui, sans ceinture et la capote ouverte – c'est lui qui l'avait ouverte – fut projeté d'abord vers le ciel (était-ce vraiment son désir ? quelle idée !) mais rapidement, obéissant à la pesanteur du réalisme terrestre, atterrit anormalement et non seulement scella la bouche du témoin le plus important, lui-même, mais aida, comme je le soupçonne, au moins un autre témoin de son drame, à garder le silence.

* Le préposé au stationnement des voitures, c'est en grec tout simplement ὁ παραδότης (celui qui donne une place au parking). Le lecteur sera sans doute enchanté d'apprendre que, dans les parkings d'Athènes, un employé se charge à l'entrée de garer votre voiture et de vous la ramener à la sortie. Plus de recherche angoussée d'une place et de manœuvres délicates !

Je m'approchai et commençai à examiner la voiture, en tournant autour. Bah ! ce devait être une idée à moi. La calandre, avec ses minces tiges parallèles qui finissaient en courbes légèrement infléchies vers le bas, aux extrémités de la grille, avait le même petit air de mélancolie que la physionomie de la conductrice. Je l'ai devant moi, telle qu'elle entra pour la première fois dans mon bureau : légèrement renfrognée, les lèvres tellement serrées que le sang s'en était retiré et irriguait tout son visage, avec des cils qui trahissaient encore plus sa nervosité. Chacun de leurs battements libérait et faisait planer alternativement, pendant d'infimes fractions de seconde, des plans rectangulaires de ses différents visages. Car son humeur changeait constamment. Ainsi succéda, à la colère contre le coupable, le chagrin pour la victime. À la crainte de la mort, qui était assise à la droite du conducteur dans sa voiture, l'anxiété sur le sort de ses dommages et intérêts. À l'indignation que, moi non plus, je ne paraisse pas disposé à partager sans résistance ses points de vue, les mots pesés, la politesse faisant contrepoids, le ton amical et familier, à peine commençai-je mon recul tactique. Quelque chose qu'elle prit sûrement pour une complaisance envers son charme indubitable, alors que moi je l'organisais, consciemment, tissant ma propre toile. Bien que j'aie entrevu tout de suite qui, tôt ou tard, jouerait le rôle de l'araignée.

Au milieu de ces pensées, diverses autres, inopportunes et décousues pour la plupart, laissaient dans mon cerveau des éclairs d'étoiles filantes, avant de disparaître dans ses ténèbres.

Comme, par exemple, le fait qu'il me serait impossible de travailler dans un parking. Comptant à la fin de mon service des kilomètres d'automobilité sans déplacement ! Complétant un puzzle sans son modèle. Harmonisant ensemble des morceaux de mosaïque éparpillés, des pièces de tôle coupées au hasard dans la vie des autres. Assurant ma subsistance par ma soumission à un test d'endurance si flagrant ! Parce que je suis conducteur ; non mécanicien. Spectateur ; non acteur. Avocat ; non médecin. Fou ; non malade (peut-être Frouzakis aussi fut-il tout cela ? En tout cas il n'était pas malade. Je veux dire : peut-être cherchait-il justement à échapper à tout cela – provoquant l'inéluctable ?).

Qui sait quelles difficultés rencontrait mon héros ? Un garçon (c'est ainsi que je le considérais de la hauteur désormais vertigineuse de mon âge, que pourtant je n'ose pas classer au-delà de l'âge d'homme), étudiant devenu préposé au stationnement des voitures ! Encore heureux s'il aimait les automobiles. Dans ce cas il devait noyer son ennui, aux heures de pointe, dans l'angoisse de les conduire et de veiller sur elles, mais aux heures creuses qui sûrement intervenaient, quand les clients les lui laissaient, dans la joie, tout en veillant sur elles, de les conduire à sa fantaisie, librement, dehors sur la route grande ouverte, n'en désavantageant aucune, aussi bien une 520 qu'une citadine familiale modulable. Comme des filles, n'en repoussant aucune. Cha-

cune avec ses objectifs et son charme. Qu'est-ce qu'il aurait préféré conduire, comme professionnel, en dehors d'une locomotive, ce qu'excluaient ses études ? Une formule 1 ou un poids lourd ? Quant à moi, la question ne se pose pas, il semble que je ne sois pas devenu avocat par hasard, car citadin, je l'aurais été aussi comme conducteur : chauffeur de taxi. Au service de la liberté. Le parfait alibi pour mes observations. Pour la vie, qui me manque.

Mon imagination pour cette vie des autres est débridée. Quelles voluptés j'ai vues en un clin d'œil, le regard fixé sur l'auto accidentée d'Efi Rikaki ! Si ma curiosité extrêmement malade et libidineuse n'était pas dénaturée par le respect que m'inspire un tempérament conservateur pour mon semblable qui sans doute m'a surpassé dans l'exagération puisqu'il en est mort, je pourrais décrire sans honte les détails de la relation qu'il eut, dans cette auto, avec E. Rikaki. Avec elle en personne, quand elle conduisait, mais aussi sans elle, quand, après avoir disparu un laps de temps, elle réapparut dans le parking où, entre-temps, à son insu, il avait trouvé du travail et qu'elle lui remit pour la conduire à sa place l'auto, ne serait-ce en tout et pour tout que pour la garer !

Alors la relation commença à se développer de façon incontrôlée. Frouzakis économisait la moindre seconde, et la dépensait uniquement sur l'automobile garée d'Efi Rikaki. Il était désormais lié à elle. La provocation était réciproque. Lui la fouillait et la sentait. L'interrogeait et la violait. Elle supportait tout, impassible. Même quand elle parlait, au ralenti, elle n'avouait rien, aucun de ses secrets. Et alors il la conduisait violemment, dans une confrontation avec la route. Quand cela arriva, soit la charge de la relation se déplaça brusquement et la voiture se renversa, soit la relation s'était tellement dilatée qu'elle explosa. D'un certain point de vue, le dernier acte du drame était un acte de terrorisme. Avec pour instigateurs les sentiments du coupable et pour instrument la victime. C'est clair.

Ce que je n'osais pas encore éclaircir, c'était à quoi était due ma propre hésitation. D'un côté la satisfaction d'avoir dressé, ne serait-ce que par hypothèse, le décor du mystère, dont je découvrirais rapidement la solution, avec des preuves qu'il ne me serait pas difficile de rassembler ; de l'autre, sinon ma réticence, du moins le laxisme, l'atonie et finalement le manque d'entrain de mon enquête. La justification officielle envers moi-même : à quoi bon ? La cause doit être détectée en marge de la jalousie.

Sous les regards – à mon sentiment – indiscrets des techniciens, j'achevai de faire le tour de la voiture. Extérieurement, deux choses encore attirèrent mon attention. Les ampoules des projecteurs avant, alors que les phares avaient été brisés, étaient intactes ; deux fois même elles clignotèrent en signe d'avertissement, chose étrange, car même si le système électrique fonctionnait, personne ne se trouvait dans la voiture. Évidemment c'était les reflets du soleil dont les faibles rayons matinaux faisaient irruption par les fentes du

hangar de l'atelier orienté vers l'ouest et se multipliaient dans le verre brisé. Je persiste à nier que je sois superstitieux mais à cet instant ce soi-disant avertissement me parut de mauvais augure. La deuxième chose qui me préoccupa était sans rapport avec mes autres inquiétudes, mais son caractère logique eut un effet apaisant et me ramena au type d'homme que je crois être. J'observais les phares arrière. Des cônes tronqués renversés. Placés ainsi, semble-t-il, non seulement par le caprice futuriste du dessinateur, mais pour que la partie large s'aligne sur les yeux de nos bigleux de chauffards grecs qui respectent des distances de sécurité telles que les freins des conducteurs roulant devant nous ne deviennent rouges que de colère.

Je ne pouvais pénétrer à l'intérieur de la voiture. Les deux portes étaient coincées. Mais ouverte, comme elle l'était par le haut, je m'approchai avec une certaine culpabilité, comme un enfant dissipé qui vient juste de piétiner son jouet, et j'enfonçai ma tête à l'intérieur. Le tableau de bord blanc m'impressionna; la voiture n'était pas une Grand Tourisme. Petite, volant souple, intact. Je touchais son revêtement en cuir. J'empoignai le levier de vitesses. Je portai inconsciemment les doigts à mon nez. Ni l'huile brûlée ni l'essence répandue ni la peau étrangère de je ne sais quelle bête sacrifiée ne suffisait à couvrir le parfum d'E. Rikaki.

J'entrai rapidement dans ma voiture et m'éloignai.

Au bureau je ne pouvais échapper à mon propre moi. Je pris le dossier et l'ouvris. Des brèves dépositions de témoins et un croquis de la police de la route. Je les relus dans l'ordre improvisé où on les avait mises dans le dossier.

Kalapodakis déclarait, quand il engagea Frouzakis – trois mois avant –, qu'il n'avait jamais donné prise à quelque observation que ce soit touchant ou non son travail, que, d'après ce qu'il savait, ses parents étaient séparés, lui-même, fils unique, vivait dans une garçonnière louée à Kypséli, et préparait son diplôme. Il ne pouvait comprendre ce qui lui avait pris.

Le conducteur d'une auto qui le précédait déclarait qu'il n'avait même pas eu le temps d'avoir peur (il fut pris de panique *a posteriori*) en voyant dans son rétroviseur l'auto de Frouzakis foncer sur lui, ne pas freiner et tenter, au dernier moment, une manœuvre de désespoir ou de folie, pour doubler à droite. C'est du moins ce qui lui sembla (je ne sais pas s'il lui est passé par l'esprit que Frouzakis n'avait pas l'intention de le dépasser mais de dépasser son propre moi. En tout cas, ce n'était pas dans sa déposition).

E. Rikaki disait quand elle amenait, quand elle reprenait sa voiture. Elle ajouta seulement un détail sur ce dernier jour fatal, à savoir que sa voiture devait être reprise non par elle-même mais par son fiancé. Elle en avait informé le préposé au stationnement. Cependant, vu le cours des événements, son fiancé n'est jamais apparu.

Je fermai le dossier et classai l'affaire. Pour une personne dont les ambitions professionnelles sont plutôt surévaluées par les 4 000 drachmes de

salaires mensuels, c'était l'action appropriée. Pour un homme modérément égoïste, l'action attendue et logique.

Physiologique aussi était la disparition d'E. Rikaki. Non celle de mes fantasmes.

Avant de la revoir devant moi, un an plus tard, je m'occupai d'abord d'une nouvelle plainte de sa part. Quoi d'autre ? Des dommages et intérêts pour la destruction totale d'une voiture. Sa nouvelle – façon de parler, après un an. Cette fois, elle avait été garée par celui qui figurait sur le papier (de sa déposition) comme son fiancé : Stelios Rinakis, avocat, 31 ans, maintenant décédé. Contre un poteau dans la rue Kifisia, en plein jour, en contradiction avec la tradition et la légende nocturne du quartier. Il était seul au volant. À la nouvelle affaire il manquait le mobile du vol. Mais pas celui de l'utilisation.

Cette fois je n'allai pas dans l'atelier. Comme je l'apprenais, cette voiture n'était pas un cabriolet. Cependant elle était devenue inutilisable. Et ne sauva pas non plus l'utilisateur.

Entre-temps, j'avais moi aussi changé de voiture. Je remplaçai la familiale modèle moyen que j'avais choisie dix ans auparavant, non pas tant dans la perspective de fonder une famille, mais en raison de mon caractère d'homme moyen, par un cabriolet. Que je préférerai maintenant non pas tant à cause de ma liberté et de ma solitude retrouvées après un mariage malheureux que pour les critères existentiels de quelqu'un qui a dépassé l'âge moyen. Ainsi ai-je toujours avancé : en non-conformité avec les gens de mon âge.

Jusqu'au jour où réapparut dans mon bureau E. Rikaki, je jouissais sans souci de ma nouvelle acquisition, malgré la contrariété que j'éprouvais de temps en temps à cause de sa présence incomplète dans ma vie. Je me sentais léger malgré le poids de mon emprunt encore à rembourser. Même ce jour-là, quand je lui proposai de la déposer chez elle, puisque de nouveau elle n'avait plus d'auto, je ne pensais pas à mal.

Ce serait mentir de dire qu'E. Rikaki, qui revint plus offensive, avec comme seules pièces à conviction contre elle les hypothèses que j'avais faites un an auparavant à l'intérieur de sa voiture volée, ne me perturba pas. Mais en même temps, sa présence ne m'empêcha pas de faire de justes rapprochements. La nouvelle mort, soit celle survenue un an après la précédente (on dirait que l'événement de la mort, comme la naissance pour la vie génère un âge; d'où, par analogie avec les anniversaires, les messes de commémoration), la mort donc du jeune homme ne pouvait passer inaperçue, cachée par un concours de circonstances accidentelles.

Ou par l'innocence d'E. Rikaki. Le fait que je fermai de nouveau les yeux est dû principalement à ma lâcheté, je l'ai déjà dit. Il s'agit au fond de mon instinct de conservation : il m'a privé de plaisirs mais il m'a délivré de remords.

Heureusement qu'en tout cas, même les yeux ouverts, je manque de capacité d'observation. Il me suffit amplement d'être excité par mes obsessions. Par exemple les détails dénudés du corps d'E. Rikaki. Naturellement cela m'arrange de la regarder de dos et un peu de profil. Ça ne me gêne pas qu'elle le sache. Il suffit qu'elle ne s'y oppose pas. Son côté invisible peut même être complété par le souvenir d'autres femmes. Je ne sais pas s'il est osé de comparer ce goût particulier à ma façon de conduire. Ayant des souvenirs de trains de mon enfance, je me sens comme un conducteur de locomotive dans ma voiture. Ensuite je deviens conducteur de poids lourd. Je me gare pour dormir sur l'Agora, je paie et emmène dans ma cabine une jeune Slave. Quand nous avons terminé, je l'allonge à plat ventre et sur son dos j'évoque E. Rikaki. Un cou blanc, que les cheveux noirs, opulents mais courts, laissent dégagé. Cuisses très blanches; dans la mesure où la jupe, qu'elle porte toujours, les laisse apparaître, j'observe chaque fois la rougeur qui les parcourt, à peine se lève-t-elle de son siège, rougeur plus intense quand ce dernier est en cuir comme dans son auto, qui reflue comme la marée basse à l'inverse de sa chair qui descend et forme deux tourbillons sur ses genoux, puis qui inonde ses jambes comme les vagues côtières qui, même dans le plus doux clapotis, transportent la clameur de l'océan, ainsi elle laisse les messages de son sexe sur ses doigts de pied soignés. Elle n'est pas provocante. Mais ses ongles brûlent dans les sandales. Torches lointaines, qui incendient à distance respectueuse, comme celle de ses mains.

Sa poignée de main laisse dans les miennes ses lettres de créance. Maintenant nous sommes face à face. Je regarde furtivement ses seins – le potier là aussi a mis un peu trop de glaise. Ronds et roses comme de fins oreillers moelleux qui pourtant te font perdre le sommeil. Elle aussi me regarde et d'une voix entièrement maîtrisée – non pas comme la première fois – elle m'interroge sur le sort de ses nouveaux dommages et intérêts. Je ne balbutie pas, mais je n'en perds pas moins mon orientation. Je pense que je ne trouverai jamais les sources de ses parfums.

La capitulation n'entraîne pas forcément toutes les conséquences de la défaite. En plus de l'assurance de la paix, elle conserve dans son amertume la satisfaction qu'en reconnaissant ses propres limites, on ne se ridiculise plus aux yeux de l'adversaire en les dépassant. Il appartient à sa générosité de ne pas ébruiter qu'il y a eu des concessions mutuelles, ainsi ton renoncement à des vengeances dévastatrices apparaîtrait comme un compromis.

Je croyais que j'avais fait comprendre tout cela autant à E. Rikaki, le jour où je l'amenai chez elle avec mon auto, qu'à moi-même.

Cependant, le matin suivant, je subis une attaque. Au premier feu rouge, j'avais porté la main gauche à mon nez. Derrière, devant, à côté, presque tous les conducteurs m'imitaient. Elle appuya sa main droite sur la mienne, qui caressait le levier de vitesses. Elle était brûlante et souple, sa paume moula

mon poing et prit sa forme. Elle me fit passer en première. La pesanteur fut vaincue et avec le rugissement de la seconde commença le décollage horizontal. Je m'enfonçai plus profondément dans sa main. Nous entrâmes tous deux dans le renforcement de la troisième et l'auto atteignit les cinq mille tours : orgasme immédiat. La quatrième la calma quelque peu mais cela s'avéra extrêmement dangereux. Le phallus qui nous avait unis s'était abandonné à son propre mouvement, qui évitait sans bruit la cinquième et dernière vitesse. C'était le tour de l'inexistante sixième mais mon sixième sens qui, lui, existait, sonna l'alarme juste sur le bord du précipice. Je corrigeai très légèrement ma trajectoire – la direction assistée, quelle invention ! – et je n'eus besoin d'utiliser le frein que pour m'arrêter, un peu plus bas. Je sortis respirer et je constatai que je me trouvais sur l'avenue du bord de mer Athènes-Sounion, à la hauteur d'Anavyssos, au lieu-dit Thymari.

E. Rikaki avait bien entendu disparu. Je savais que je la reverrais dans trois mois, quand elle apparaîtrait dans mon bureau pour toucher son nouveau chèque.

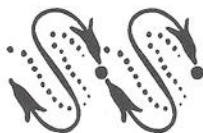
Je soupirai. Ah ! Efi ! Efi ! Il n'y a même pas un an, tu ne m'avais laissé, avec ton parfum, aucun doute. Mais maintenant tu me tourmentes avec la certitude du toucher.

J'entrai dans la voiture, fis demi-tour et pris la bonne route. Mais aujourd'hui je n'irai pas au bureau.

J'ouvris la capote tel un cocon. Efi était déjà un papillon♣. Pour le moment il n'était pas question que je m'envole avec elle. Naturellement je n'ose même pas. Surtout je n'ose pas me débarrasser de mon poids. Mon poids, c'est mon passé. À lui appartiennent mes histoires, même si elles sont bonnes à jeter.

D'ailleurs mon avenir, celui vers lequel, avec ou sans automobile, je me déplace de mon propre mouvement, appartient à elle, et à sa nature de larve.

Présentation et traduction J. Kaminski

♣ ἡ κουκούλα, « la capote », est de la même famille que τὸ κουκούλι, « le cocon », d'où l'image du papillon.

Θ. π. Ζαφειρίου

TEST DRIVE

Τό αυτοκίνητό μου cabrio
Τό άλλαξα μέ station waggon.

Τέσσερις πόρτες, από δύο
Πιά χρειάζομαι.

Τήν πέμπτη γιά τά πράγματα·
Άλλά αΰριο μεθαΰριο

Κι ἐγώ από ἐκείνην δέν θά βγῶ;
Έκόν ἄκων.

Γέρασα κιόλας; "Οχι δά!
Ποιός εἶναι ὁ φόβος τότε πού μέ ζώνει;

Καί ψάχνω νά προστατευτῶ
Έκτός από τόν οὐρανό

ABS, ἀερόσακκους
Άπ' ὄλες τίς πλευρές

Κι ἄν ἔρθει ἡ γῆ ἀνάποδα
Γυναίκα καί παιδιά

Νά 'χω ἐγώ πού ὀδηγῶ
Τό νοῦ μου, νά φορᾶνε ζώνη.

Τί σκέψεις! "Αν σκεφθεῖς
"Οτι μ' ἀρέσει τ' αὐτοκίνητο.

Καί δοκιμάζω όλα τὰ μοντέλα
Μάρκες, τύπους.

Δέν κάνω μαύρη διαφήμιση
Ποιό ἔχει τήν καλύτερη ροπή

Κι ἀπ' τήν ζωή μου
Μεγαλύτερη ἐπιτάχυνση

Ἄλλά μετρώ, γιά λόγους
Ἀσφαλείας, τούς ἵππους.

Θέλω ὅταν ὀδηγῶ
Ν' ἀλλάζω ταχύτητες ἐγώ.

Μέ φρένο-γκάζι στις στροφές
Καί καμιτσιές ἀπανωτές

Νά σπιρουνιάζω τ' ἄλογά του
Ὡσπου νά πιάσουν στήν εὐθεία τελική.

Μετά ἄς σκορπίσουν δῶ καί κει
Ἄφου αὐτόματα θά μπεῖ

Ἡ ὀπισθεν κι ὁ κινητήρας
Θά καεῖ, παρότι

Μέ τέσσερα ἐπί τέσσερα
Σέ κίνηση ἀργή

Θά πᾶνε τό κιβώτιο οἱ τροχοί
Κι ἀπ' τίς ταχύτητές του

Στή νεκρή, τελευταία θά κατεβεῖ
Ἡ πρώτη.

Θ.Π. Ζαφειρίου

Φαίδων Πατρικαλάκης

Test Drive

Ma voiture, un cabrio
Je l'ai changée contre un break.

Quatre portes, je n'en ai plus besoin
Que de deux

La cinquième pour les bagages ;
Mais demain après-demain

Ne sortirai-je pas moi aussi par celle-là ?
Bon gré, mal gré.

Ai-je déjà vieilli ? mais non !
Quelle est la peur alors qui me cerne ?

Et je cherche à me protéger
À l'exception du ciel

ABS, airbags
De tous les côtés

Et si la terre se renverse
Femme et enfants

C'est à moi le conducteur de veiller
À ce qu'ils portent la ceinture

Quels soucis ! si on pense
Que j'aime la voiture.

J'essaie tous les modèles
Marques, types.

Je ne fais pas de publicité clandestine
Laquelle a le meilleur couple

Et une plus grande accélération
Que ma vie

Mais je prends en compte, pour des raisons
De sécurité, les chevaux.

Je veux, quand je conduis,
Changer les vitesses moi-même.

Avec frein – gaz dans les virages
Et coups de fouet sans interruption

Pour éperonner ses chevaux
Jusqu'à ce qu'ils s'élancent dans la dernière ligne droite.

Qu'ensuite ils se dispersent çà et là
Puisque, automatiquement, s'enclenchera

La marche arrière et que le moteur
Brûlera, alors que,

En 4 x 4
Les roues dans un lent mouvement

Emmèneront la boîte
Et de ses vitesses

Au point mort, passera en dernier
La première.

